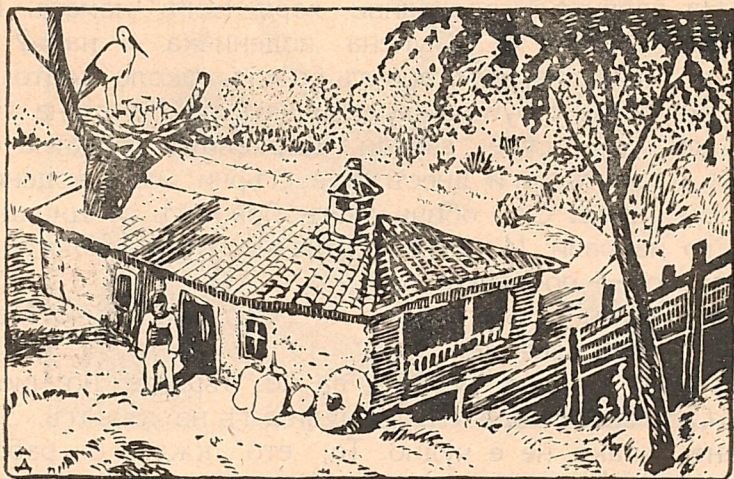

Щъркеловата воденица.

Когато излѣзете отъ Габерово и тръгнете надолу по рѣката, ще видите, че не много подъ селото, частъ отъ водата на рѣката е хваната и вкарана въ широка вада. Това е яза на Щъркеловата воденица. Самата воденица е малко по-надолу, сгушена подъ Стойчовата могила. Воденицата е отколешна и неинъ стопанинъ е дѣдо Гърди — старъ, прегърбенъ вече старецъ, цѣлъ побѣлѣлъ отъ старостъ и отъ брашненъ прахъ

Много отдавна не бѣхъ ходилъ на дѣдо Гърдевата воденица, покрай която, речи си го, прекарахъ детинството си. Широката ливада край нея и дебелитъ брѣстови и джбови сѣнки ни бѣха любимо мѣсто презъ лѣтото. Отвѣдъ рѣката пасѣха кравитѣ, а ние тукъ тичахме до

насата или се излежавахме подъ сѣнкитѣ. Когато пъкъ ни додѣше лежане и тичане, тръгвахме по дърветата край яза за птичи яйца и малки птиченца или пъкъ се кжпѣхме въ вира подъ воденицата. Но отъ всичко най-много ни забавляваха лѣте малкитѣ щъркелчета на брѣста, около който бѣ струпана воденичката. Много сж смѣшни, когато се учатъ да хвърчатъ и тракатъ съ клюноветѣ си. Колко сж несржчни! Сжщо като насъ, когато вземѣхме отъ дѣдо Гърди чука и започвахме да начукваме воденичния камъкъ. Веднажъ, помня, едно несржчно щъркелче рече да подхвъркне и падна. Азъ го грабнахъ